ΓΡΑΦΕΙΑ – ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ
ΑΛΕΞ. ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 177
ΤΗΛΕΦΩΝΑΙ
ΣΥΝΤΑΞΙΣ: 24–94
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: 43–23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ – ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
20
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1967
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ ΚΒ'
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6963

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ κ. ΚΟΛΛΙΑ ΠΡΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣ

ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΠΡΟΘΕΣΙΝ ΕΧΕΙ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΝΑ ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ Θ' ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΗ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΥΟΜΕΝΗΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΛΗΡΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 19.— Ὁ πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ Κων. Κόλλιας ἐδέχθη σήμερον, τὴν 9ην π.μ. ὁμάδα ἐξ 20 δημοσιογράφων, ἐκπροσωπούντων ἐφημερίδας, ραδιοφωνικοὺς σταθμοὺς καὶ ὀργανισμοὺς τηλεοράσεως τῶν ΗΠΑ.

Ὁ κ. πρωθυπουργὸς, ἀπαντῶν εἰς ἐρωτήσεις τῶν Ἀμερικανῶν δημοιογράφων, παρεχώρησε τὴν ἀκόλουθον συνέντευξιν:

«Σᾶς εὔχομαι τὸ καλῶς ὁρίσατε εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ καλὴν διαμονήν. Ἐπίσης σᾶς συγχαίρω, διότι ἀπὸ εὐσυνειδησίας πρὸς τὸ δημοσιογραφικόν σας καθήκον, ἤλθατε νὰ διακριβώσητε τὴν ἀλήθειαν, διὰ τῶν ἰδίων σας αἰσθήσεων καὶ νὰ τὴν μεταφέρετε εἰς τὰς ΗΠΑ.

Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας νὰ μοῦ ὑποβάλητε οἱονδήποτε ἐρώτημα θέλετε, ἐν σχέσει, μὲ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα κρατοῦσαν κατάστασιν, ἀφ' ἑνὸς, ἀφ' ἑτέρου δὲ σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐξακριβώσητε τὴν ἀλήθειαν τῶν ὅσων θὰ σᾶς εἴπω δι' αὐτοπροσώπου ἐρεύνης πρὸς ἁπάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις.

Ἐρώτησις: Μᾶς εἶπον ὅτι, ὅταν ἔλθωμεν μίαν φορὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα, θὰ γοητευθοῦμε καὶ θὰ ξαναέλθωμεν. Αὐτὸ εἶναι ἀπολύτως ἀληθὲς, ὡς καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι διεπιστώσαμεν διότι πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς ἔχαμεν ἤδη πραγματοποιήσει καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ταξίδι εἰς τὴν χώραν σας. Κύριε πρόεδρε θὰ σᾶς εἴμεθα εὐγνώμονες ἐὰν ἠμπορούσατε σεῖς νὰ μᾶς κάμητε μιὰν μικρὰν εἰσαγωγὴν, διὰ τὴν παροῦσαν ἐσωτερικὴν πολιτικὴν κατάστασιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς καὶ μίαν μικρὰν ἔκθεσιν ἐπὶ τῆς καταστάσεως ἐν σχέσει μὲ τὸ Κυπριακὸν πρόβλημα. Ἐὰν δὲ συμφωνῆτε κύριε πρόεδρε, κατόπιν αὐτῶν, νὰ μᾶς ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς ὑποβάλωμεν ὡρισμένας ἐρωτήσεις.

Κων. Κόλλιας: Ἡ ἐν Ἑλλάδι κατάστασις σήμερον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραβληθῇ μὲ τὰ ἀντιδημοκρατικὰ καθεστῶτα οὔτε πρὸς τὸν φασισμὸν, οὔτε πρὸς τὴν δικτατορίαν, διότι πλήρης ἐλευθερία ὑπάρχει εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἐνὸς ἑκάστου καὶ εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν δικαιωμάτων, ἐξαιρέσει ἐκείνων, ποὺ ἀνεστάλησαν προσωρινῶς, διὰ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν.

Οἱ λόγοι, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐπῆλθεν ἡ μεταβολὴ εἰς τὴν πολιτικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, εἶναι γνωστοὶ ἤδη, δὲν εἶναι δὲ ἄλλοι ἀπὸ τὸν σοβαρὸν καὶ ἐπικείμενον καὶ ἄμεσον κίνδυνον κατὰ τῶν ἐλευθεριῶν, κατὰ τῆς Δημοκρατίας, κατὰ τῶν συμμαχιῶν τοῦ ΝΑΤΟ, κατὰ τῶν ἄλλων συμμάχων καὶ φίλων χωρῶν. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς δὲν ἦτο πρόσχημα διὰ νὰ γίνῃ ἡ μεταβολή, ἀλλὰ ἦτο σοβαρός, ὡς διεπιστώθη ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων ἀρχείων, τῶν κατασχεθέντων τῆς ΕΔΑ, ὡς ἐπιμαρτυρεῖται ἐκ τῶν διαφόρων ἀνακοινώσεων τῶν ἡγετῶν τοῦ Κ.Κ. καὶ τέλος, ὡς ἦτο βέβαιον, ἐκ τῆς συνεργασίας ἑνὸς μεγάλου ἀστικοῦ κόμματος, τῆς Ἑνώσεως Κέντρου μὲ τὴν Ἄκραν Ἀριστερὰν, τόσον εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς, ὅσον καὶ κατὰ τὰς παρελθούσας ἐκλογὰς καὶ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνουν τὴν 28ην παρελθόντος Μαΐου.

Ὅσοι εἶχον ἐπισκεφθῆ τὴν Ἑλλάδα πρὸ τῆς 21ης Ἀπριλίου καὶ ἰδίᾳ ἀφ' ἧς ἀνέλαβε τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας ἡ Ε.Κ., θὰ ἐπείσθησαν πράγματι ὅτι διεκυβεύετο σοβαρῶς ἡ ἀκεραιότης αὐτῆς ταύτης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν συμμάχων της. Ὀχλοκρατικαὶ ἐκδηλώσεις ἐλάμβανον χώραν καθ' ἑκάστην μετὰ τὴν 15ην Ἰουλίου 1965, αἱ ὁποῖαι ἔθετον ἐν κινδύνῳ αὐτὴν ταύτην τὴν ὕπαρξιν τοῦ Πολιτεύματος καὶ τὴν ζωὴν τῶν διαφόρων πολιτῶν. Μέλη ἀστικῶν κομμάτων εἶχον υἱοθετήσει τὰ κομμουνιστικὰ συνθήματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν: «Ἔξω οἱ Ἀμερικανοί», «Ἔξω ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ», «Οὐδετερότης» κλπ. Ἐ

Ὅλοι οἱ ἐθνικόφρονες Ἕλληνες κατείχοντο ἀπὸ μίαν ἀγωνίαν διὰ τὴν ἐπαύριον καὶ διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν πραγμάτων καὶ ὅλοι ηὔχοντο νὰ εὑρεθῇ μία λύσις τελεσφόρος, ὥστε νὰ περισωθῇ ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὸν ἐλεύθερον κόσμον καὶ νὰ μὴ ὑποταχθῇ εἰς τὸ Παραπέτασμα. Τὸν παλμὸν τοῦτον συνέλαβεν ὁ στρατὸς, ὁ ὁποῖος ἔχει ταχθῆ διὰ τὴν πρᾶσπισιν τῆς ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς ἀσφαλείας τῆς χώρας καὶ κατὰ τὴν 21ην Ἀπριλίου ἐνήργησε μὲ ἀριστοτεχνικότητα, χωρὶς νὰ χυθῇ οὔτε σταγὼν αἵματος, τὴν Ἐπανάστασιν κατὰ τῆς προηγουμένης καταστάσεως. Ἐπομένως, ἡ Ἐπανάστασις δὲν εἶναι ἐπανάστασις τοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἐθνικόφρονος Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐπανάστασις τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ηὔχοντο νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν ἐπιβουλὴν καὶ ἀπειλήν.

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ
ΚΑΙ Ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Ἐπηγγέλθη ὅτι τὸ συντομώτερον θὰ ὁδηγήσῃ τὴν χώραν εἰς ὁμαλὸν κοινοβουλευτικὸν βίον. Οὐδεμίαν, ἑπομένως, πρόθεσιν ἔχει ἡ Κυβέρνησις νὰ μονιμοποιήσῃ τὴν ἐν τῇ Ἀρχῇ παρουσίαν της. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος ἐπελήφθη τοῦ ἔργου της καὶ διεκπεραιώσῃ τοῦτο τὴν 15ην Δεκεμβρίου. Μετὰ ταῦτα ἡ Κυβέρνησις θὰ ἐπεξεργασθῇ τὸ σχέδιον τοῦτο καὶ θὰ προβῇ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ὁριστικοῦ σχδίου, τὸ ὁποῖον θὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ δημοψηφίσματος ἐντὸς 2—3 μηνῶν ἀπὸ τῆς περατώσεως τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ σχεδίου ἤτις περαίωσις ὑποτίθεται ὅτι θὰ ἀπαιτήσῃ ἓν ἐξάμηνον.

Τὸ Σύνταγμα θὰ ἀναγνωρίζῃ τὴν Βασιλευομένην Δημοκρατίαν καὶ τὸ Κοινοβουλευτικὸν Πολίτευμα. Θὰ πρέπει κατὰ τὴν γνώμην τῆς Κυβερνήσεως νὰ ἀποσαφηνίζῃ τὰ δικαιώματα τοῦ Βασιλέως, ὥστε νὰ μὴ τίθεται ἐν ἀμφιβόλῳ, νὰ περιφρουρήσῃ τὴν θέσιν του, ὡς σύμβολον ἑνότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἐπίσης θὰ πρέπει νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν καὶ νὰ διακρίνῃ αὐτὴν ἔναντι τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν βουλευτῶν, τὰ προνόμια καὶ ἡ ἀσυλία των θὰ περιορισθοῦν ἐντὸς τῶν λογικῶν καὶ ἀναγκαίων ὁρίων. Θὰ πρέπει νὰ λειτουργῇ ἕνα ὄργανον αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητον, ἐν εἴδει δικαστηρίου, τὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Ο κ. ΚΑΛΑΜΠΟΚΙΑΣ ΑΠΑΝΤΑ ΕΠΙ ΔΙΑΒΗΜΑΤΩΝ

Αἱ διοικητικαὶ ὑπηρεσίαι τοῦ Πανεπιστημίου συντόμως θὰ μεταφερθοῦν εἰς Πάτρας

ΟΙ ΔΙΟΡΙΣΘΕΝΤΕΣ ΚΑΙ ΥΠΟ ΔΙΟΡΙΣΜΟΝ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

ΑΠΑΙΤΕΙ ΧΡΟΝΟΝ Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ

Ἐπὶ τηλεγραφικῶν ἀναφορῶν τοῦ Συλλόγου Πολυτέκνων Πατρῶν καὶ Περιχώρων τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Πατρῶν, τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Πατρῶν, τοῦ Συλλόγου Εἰσαγωγικοῦ Ἐμπορίου Πατρῶν καὶ ἄλλων ὀργανώσεων, σχετικῶς μὲ τὴν λειτουργίαν τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν, ἀπεστάλη εἰς τὰς ἐν λόγῳ ὀργανώσεις ἡ κατωτέρω ἀπάντησις τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Κ. Καλαμπόκιδ:

«Εἰς ἀπάντησιν τοῦ τηλεγραφήματος ὑμῶν, περὶ προωθήσεως ζητημάτων, ἀφορώντων εἰς τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι, ἀφ' ἧς, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Γ.Υ.Σ. 1280)26.5.1967 ἀποφάσεως τοῦ κ. προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ὑπήχθη εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ καθ' ἡμᾶς ὑπουργείου τὸ Πανεπιστήμιον τοῦτο, κατεβλήθη πᾶσα προσπάθεια διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχυτέραν ὁλοκλήρωσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ Πανεπιστημίου τούτου.

Εἰδικώτερον, ἐπραγματοποιήθη ὁ διορισμὸς πέντε (5) τακτικῶν καθηγητῶν τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς, ἤτοι τῶν κ. κ. Α. Ζούμπου, Δ. Θεοδωροπούλου, Ἀλεξ. Θεοδοσίου, Γ. Λαυρεντιάδη καὶ Κ. Γούδα καὶ προωθοῦνται Β.Δ. διορισμοὶ καὶ ἑτέρων τεσσάρων (4), ἤτοι τῶν κ. κ. Κ. Χριστοπούλου, Ἰ. Ὄντρια, Α. Γαληνοῦ καὶ Ν. Ἀρτεμιάδη. Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 546)67 Β. Διατάγματος ἱδρύθη Πολυτεχνικὴ Σχο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

"Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ,,

(ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΗ)

Ἀτελείωτες εἶναι ἡ πνευματικὲς ἀνησυχίες τοῦ κ. Χρήστου Σολομωνίδη. Μὲ ἀναπτερωμένη τὴ λογοτεχνική του συνείδηση, ποὺ εἶναι περιτριγυρισμένη ἀπὸ τὸ φλεγόμενο «παρών» του, προβάλλει ἐναργῆ τὴ διάνοιά του κάτω ἀπὸ καινούργια πάντα λογοτεχνικὰ πρίσματα.

Τὸ νέο του βιβλίο «Ὁ ἔρωτας στὴν Ἑλληνικὴ ποίηση» εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ποιητικοὺς σπινθῆρες, ποὺ φωτοβολοῦν στὴν ἀτέρμονη ἱστορία τῆς ζωῆς. Εἶναι τὸ ὄνειρο ποὺ ταξίδεψε, ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιά, μὲ πυρετὸ καὶ συγκίνηση κι' ἔγινε γοητεία, ποὺ στερεώθηκε ἡ ἀνθρωπότητα. Γι' αὐτὴ τὴν οὐράνια φλόγα μιλάει τώρα ὁ συγγραφέας καὶ μέσα σ' ἕνα ἀκεανὸ φωτὸς σκορπάει τὸ ἐσωτερικό του φέγγος, ποὺ δημιουργεῖ τοὺς βαθμοὺς τῆς μεγαλωσύνης του.

Στὸν πρόλογό του λέει, πὼς ὁ ἔρωτας εἶναι ἐμπνευστὴς τοῦ λόγου, τοῦ στοχασμοῦ καὶ τῆς τέχνης. Εἶναι ἀκόμα πεμπτουσία ὀνείρων καὶ ἀσυλλήπτων ἱμέρων. Εἶναι δύναμη ἰδεώδους, εἶναι παγκόσμια συμφωνία, εἶναι τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων.

Αὐτὸν τὸν ποιητικὸ ἀνθὸ μᾶς προσφέρει ὁ συγγραφέας. Αὐτόν, ποὺ ἔχει ὁλόψυχη τὴ συμμετοχή του, τόσο στὸ χτεσινό, ὅσο καὶ στὸ σημερινό.

Εἶναι περιβόλι ποὺ χρύσωσε ὁ ἥλιος πάντα τὸ ἴδιο, σ' ὅλους τοὺς καιρούς.

Σ' αὐτό, λοιπόν, τὸ νοηματικὸ πλάτος τοῦ βιβλίου προβάλλουν ὑπέροχοι οἱ ὕμνοι τοῦ Ὁμήρου πρὸς τὴν Ἀφροδίτη. «Τὴ χρυσοστέφανη, γλυκειά, πανώριαν Ἀφροδίτη θὰ ψάλω, ποὺ τ' ἀκρόστιχα ὅλης τῆς Κύπρου ὁρίζει.

Ἐκεῖ τὸ ὑγρὸ τὸ φύσημα τὴν πῆγε τοῦΖεφύρου, στὸ κῦμα τῆς πολύφλοισβης τῆς θάλασσας ἐπάνω, μὲς στὸν ἁφρὸ τὸν μαλακό, κι' οἱ χρυσοφόρες Ὥρες τὴν ἐδεχθῆκαν πρόσχαρες κι' ἀτίμητα στολίδια τὴν ἔνδυσαν, τῆς ἔβαλαν στ' ἀθάνατο κεφάλι ὡραῖο στεφάνι ὁλόχρυσο καὶ μὲς στὰ τρύπια αὐτιά της, δυὸ σκουλαρίκια ἀπὸ χαλκὸ κι' ἀπ' ἀκριβὸ χρυσάφι».

Καὶ ἐξακολουθεῖ ἔτσι ὁ λυρισμὸς ἀπέραντος, γιὰ νὰ περιγράψῃ τὴν ἐμφάνιση τῆς μητέρας τοῦ Ἔρωτος στὴν Κύπρο. Εἶναι πλούσιο τὸ ὑλικὸ τοῦ βιβλίου καὶ σπονδυλώνει μὲ μιὰ ὁλοκληρωμένη συλλογὴ ποιημάτων τὴν ἀκατάλυτη δύναμη τοῦ ἔρωτα ἠχητικά.

Ἔτσι μπλέκεται ὁ ἀναγνώστης μέσα σ' ἕνα ζωηρὸ παιχνίδι συνηχήσεων καὶ σὲ κάθε σελίδα βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσῃ ὅλο καὶ περισσότερο τὴς πραγματικὲς διαστάσεις τῆς πνευματικότητας τοῦ κ. Σολομωνίδη.

Εἶναι, στ' ἀλήθεια, ἕνας σαγηνευτής, ποὺ ἀναζητᾶ τὸ σπάνιο καὶ τὸ ἐξαιρετικό. Εἶναι τὸ πολυσύνθετο φαινόμενο, τὸ ἐστραμμένο πάντα στὴ ρομαντικὴ νοσταλγία. Ἡ φωνή του ἐπικρατεῖ ὅλο καὶ περισσότερο καὶ εἶναι φωνὴ μιᾶς ζεστῆς εἰλικρίνειας, ποὺ ἔχει ἀνάγκη βαθειᾶς ἐπικοινωνίας. Σ' αὐτὴ τὴν ἀνάγκη ἀνταποκρίνεται ὁλόπλευρη ἡ συγγραφική του τάση.

Μᾶς ἔδωσαν τὰ βιβλία του ἕνα πλῆθος ἀπὸ τὶς λεπτὲς παρορμήσεις τῆς ψυχῆς του. Μᾶς παρεχώρησε πλούσια τὴν πολύχυμη πνευματικότητά του καὶ ἐνεστάλαξε μέσα μας τὸν ἀνώτερο βαθμὸ τῆς σκέψης του.

«Ὁ Ἔρωτας στὴν Ἑλληνικὴ ποίηση» εἶναι κι' αὐτὸ κάτι ἀπὸ τὴ συνεχὴ πορεία του πρὸς τὴν διαρκὴ ἄνθηση τῆς προσωπικότητάς του. Μᾶς παρουσιάζει τὸν ἔρωτα σὰν βασικὸ ἄξονα τῆς ζωῆς, ποὺ ἔδωσε τὴν ἐνότητα στὸ Σύμπαν. Τὸ βιβλίο εἶναι πλουτισμένο ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ θέμα, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν θεῶν. Ἀπεικονίζεται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ ἐρωτικὸ πάθος μέσα σὲ χίλιους στίχους, ποὺ δείχνουν πὼς ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ καθυποτάξῃ τὸν ἔρωτα.

Στὸν πάρα κάτω στίχο βλέπουμε θεριεμένη τὴ φλόγα ποὺ αἰσθάνεται ὁ Λέανδρος πρὸς τὴν Ἡρώ. Τυφλωμένος πέφτει στὴ θάλασσα καὶ ἀρχίζει ὁ διάλογος τῆς καρδιᾶς. «Εἶναι κι' ἡ ἀγάπη φοβερή, κι' ἡ θάλασσα τρομάρα, μὰ εἶν' ἡ θάλασσα νερό, κι' εἶναι φωτιὰ ἡ ἀγάπη. Πᾶρε καρδιά μου τὴ φωτιὰ καὶ τὸ νερὸ μὴν τρέμεις...».

Ὁ ἔρως ἀπὸ καταβολῆς τραγουδήθηκε μὲ ὄρκους, μὲ θρήνους καὶ μὲ ἀβρότητα. Οὔτε ὁ Χριστιανισμὸς τὸν ἀγνόησε. Καὶ ὁ Ἅγιος Θωμᾶς, λέγει ὁ συγγραφέας, τὸν ἀπεκάλεσε «πηγὴ τῆς ἀνθρώπινης ἐνέργειας».

Σ' ὅλο τὸ βιβλίο οἱ ὕμνοι πρὸς τὸν ἔρωτα πλέκουν χρυσάχτιδα δίχτυα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Μοῦσα ἀκτινοβολεῖ μὲ φέγγος πρωτόθωρο στὸ βιβλίο. Ἕνα ποίημα τοῦ Γ. Στρατήγη χαρακτηριστικὰ ὑμνεῖ τὸν ἔρωτα καὶ τὴ δύναμή του. «Σὺ ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ τὴν πρώτη ἐκείνη μέρα, στοῦ χάους τὸν ἀνάστερο καὶ σκοτεινὸ αἰθέρα,, θγῆκες πρωτόπλαστη πνοή. Οὐρανογέννητη φωτιά, πρῶτο τοῦ Πλάστου θρέμμα, ποὔχεις τὰ νέφη θρόνο σου, ποὔχεις τ' ἀστέρια στέμμα, κι' αἰώνια σκλάβο τὴ ζωή».

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, «Ὁ Ἔρωτας στὴν Ἑλληνικὴ ποίηση» προφέρεται μὲ τὴ δύναμη τῆς Μούσας ἀπὸ χίλια στόματα. Κι' ἀλλοῦ εἶναι ἁπλός, κι' ἀλλοῦ μεστὸς ἀπὸ σοφία.

ΕΥΑ

Πίστωσις πρὸς στέγασιν παραμεθορίων ἀγροτῶν

100 ΛΑΙΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΙΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 19.— Δι' ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργοῦ Γεωργίας κ. Ματθαίου, ὁρίζεται ὅτι ποσὸν 50 ἑκατ. δραχμῶν θὰ χορηγηθῇ μέσῳ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης εἰς ἀγρότας παραμεθορίων περιοχῶν πρὸς στέγασίν των. Τὸ ποσὸν τοῦτο διατίθεται ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐφαρμοζομένου στεγαστικοῦ προγράμματος ὕψους 720.000.000 δραχμῶν.

ΑΘΗΝΑΙ, 19.— Δι' ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας κ. Πουλαντζᾶ, μετεβιβάσθη εἰς τὸ ἐν Κερκύρᾳ ὑποκατάστημα τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος πίστωσις 800 χιλ. διὰ τὴν ἔναρξιν ἀνεγέρσεως 100 λαϊκῶν κατοικιῶν πρὸς στέγασιν ἰσαρίθμων οἰκογενειῶν διαβιουσῶν ὑπὸ ἀνθυγιεινὰς συνθήκας.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ

Η ΚΥΠΡΟΣ: ΕΝΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Ἡ Τιμία Κάρα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου στὸ νησὶ τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα Ἡ θυσία τῶν νέων γιὰ τὴν Λευτεριὰ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΖΟΗ ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΒΛΕΠΕΙ ΕΝΑΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

ΤΟΥ κ. ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΡΑΛΗ

4ον

Τὴ Λευκωσία τὴν εἶδα πρῶτα ἀπὸ μακρυά.

Ἦταν αὐγὴ καὶ τὴ νύχτα εἶχε βρέξει. Ἡ πρώτη βροχὴ τοῦ φθινοπώρου. Μύριζε ὁ τόπος ὁλόγυρα βρεγμένο χῶμα, ἀπὸ κάπου ἐρχόταν μοσχοβολιὰ γιασεμιοῦ. Τὰ κίτρινα χωράφια λαμπύριζαν, πρασίνιζαν πιότεροι οἱ θάμνοι, ἔτσι ὅπως τὰ φύλλα τους τὰ περίχυσε ἡ ζεστὴ μεσογειακὴ βροχή.

Δὲν μπορεῖς νὰ πῆς, ὅτι εἶναι κάμπος, οὔτε ὀροπέδιο ὁ χῶρος ποὺ ἁπλώνεται ἡ Λευκωσία μὲ τὰ προάστιά της. Πρὸς τὸ Νοτιά, σηκώνει τὶς ὡραῖες κορυφογραμμές του ὁ Ὄλυμπος, ποὺ ὅλοι τὸν ξέρουνε καὶ τὸν μελετᾶνε σὰν Τρόοδο. Στὰ βορεινά, χαμογελαστὸς ὁ Πενταδάκτυλος. Κι' ἀνάμεσά τους ραχοῦλες καὶ λόφοι χιλιόχρωμοι, ἀλλοῦ σὰν ὄρθια μῆλα, ἀλλοῦ σὰν ἀνοιχτὰ ρόδια.

Καὶ χαμηλά, ἡ Λευκωσία. Ἡ καρδιὰ τῆς Κύπρου. Τὸ αἷμα της, ὁ ἀνθός, τὸ στολίδι της.

Τὴν ἀγνάντευα, δὲν τὴν χόρταινα. Γιατί ἡ Λευκωσία δὲν ἔχει, ὅπως λέμε, μιὰ μορφή, ἕνα σχέδιο, ἕνα σουλοῦπι. Δὲν μπορεῖς μονομιᾶς νὰ τὴ φωτογραφήσῃς ὀπτικά, νὰ πῆς ὅτι ὑρῆκες τὸν παλμό της, τὸ χρῶμα της. Εἶναι πολυπρόσωπη, πολύμορφη, ἀνάκατη ἀπὸ ρυθμοὺς σπιτιῶν καὶ χτισμάτων, ἀπὸ πλούτια καὶ φτώχεια. Ἀπ' ὅσες πολιτεῖες κι' ἂν ἔχω δῆ κι' ἂν περπάτησα, τέτοια ἄλλη δὲν πέτυχα, ἔτσι ἀνακατωμένη, μπερδεμένη, ἀσχεδίαστη στὸ κέντρο, ρυθμισμένη τέλεια στὶς ἄκρες της, στὶς καινούργιες καταχαρούμενες συνοικίες της.

Βασικά, ἂν θέλης κάπως νὰ κατατοπιστῆς, πρέπει νὰ τὴ χωρίσης σὲ τρεῖς τομεῖς. Στὴν παλὴ πολιτεία, ποὺ εἶναι χτισμένη μέσα στὰ παλὴ ἐπάλληλα κάστρα. Στοὺς Τούρκικους μαχαλάδες μὲ τοὺς μιναρέδες καὶ τὰ τεμένη. Στὴν καινούργια πολιτεία, ποὺ ἁπλώνεται μὲ μικρὰ πάρκα, δεντροστοιχίες, χώρους γιὰ πάρκιν, ὡραίους δρόμους.

Θὰ μοῦ πῆτε: Καὶ ποιὰ ἀγαπᾶς ἀπὸ ὅλες; Ποιὰ σὲ ἔλκει;

Ἡ κάθε μιὰ ἔχει τὴ δική της γοητεία, ἔχει τὰ δικά της θέλγητρα. Γιὰ ἕνα ποὺ θέλει νὰ ζήσῃ τὸ «πέρασμα τοῦ χρόνου», νὰ γευτῆ τὴ ροὴ τῶν ἐποχῶν, ἡ παλὰ πολιτεία θὰ τὸν μεταφέρῃ στὸν κόσμο της, στὶς παλὲς ἐκεῖνες ὧρες τοῦ Ἀνατολίτη ἀνθρώπου, ποὺ δὲ γνώριζε τὴν πολυτέλεια τοῦ πεζοδρομίου καὶ ποὺ ἔχτιζε τὸ σπίτι δίπλα στὸ δρόμο, ὅπως τὸν βόλευε, ὅπως τὸν ξασφάλιζε, ὅπως τὸν συνέφερε. Δρομάκια, καλντερίμια, στενωποί, ἀδιέξοδα, λαβύρινθοι. Ἂν δὲν ἔχῃς συνοδό, χάθηκες. Εἶναι αὐτοὶ οἱ δρόμοι οἱ ἀπρόσωποι, ἔτσι σὰ νὰ διατηροῦν κάποιο μυστήριο τῆς Ἀνατολῆς, σὰ νὰ σὲ φέρνουν στὸν κόσμο τῆς Ὀθωμανικῆς κυριαρχίας, σὲ κάποια καφασωτὰ παραθύρια, ποὺ πίσω ἀπ' τὰ σιδερικά, λάμπουν δυὸ μαῦρα μάτια πάνω ἀπὸ ἕνα φερετζέ.

Δὲν εἶδα κολῶνες, οὔτε καμάρες. Τὰ μαγαζιὰ ἀνοιχτά, ἔξω οἱ πραγμάτιες κρεμαστὲς στοὺς τοίχους. Στοὺς στενοὺς δρόμους, μωσαϊκὸ κινούμενο ὁ λαός, τ' αὐτοκίνητα, τὰ ποδήλατα, τὰ τρακτέρ, τὰ μηχανάκια.

Οἱ Κύπριοι μοιάζουν μὲ τοὺς Κολοκοτρωναίους, ποὺ δὲν «ἐκατσδέχονταν τὴν γῆν νὰ τὴν πατήσουν». Ὅλοι εἶναι ἐποχούμενοι. Πάνω ἀπ' τ' αὐτοκίνητα ψωνίζουν, κεῖ τρῶνε, ἐκεῖ πίνουν ἀπ' τὰ «θερμό», κεῖ... κοιμοῦνται. Εἶδα ἀραγμένα αὐτοκίνητα σὲ ἀπόμερες μεριὲς καὶ ὁ ὁδηγὸς νὰ ἔχῃ πάρει ὑπνάκο μετὰ ἐλαφροῦ ροχαλητοῦ καὶ ὡραίου ὀνείρου, γιατί τὸ μαῦρο μουστάκι του ἀνεβοκατέβαινε χαρούμενα, λὲς κι' ἔτρωγε παστέλι κι' ἔσπαζε γκριμάτσα ἡδονῆς.

Ἡ καινούργια ὅμως Λευκωσία ἁπλώνεται ἔξω ἀπ' τὰ τείχη. Εἶναι μιὰ φρέσκια, ὁλόδροση, σφύζουσα ἀπὸ ζωὴ καὶ κίνηση πόλη. Ἀσφαλατοστρωμένοι δρόμοι, ὅλοι μὲ αὐτόματη σηματοδότηση, διπλᾶ καταστρώματα, χῶροι γιὰ παρκάρισμα, ἀνοιχτὰ πάρκα, πράσινο. Χωρὶς νὰ ἔχῃ νερά, ἡ Λευκωσία — ἡ καινούργια — ἔφτιαξε πάρκα, πληρώνει ἀδρά, ὅμως πέτυχε ἐκεῖνο ποὺ λείπει σὲ μᾶς μὲ τὰ πλούσια νερά. Τὴν εὐλογία τοῦ λουλουδιοῦ, τὴν πραότητα τοῦ πράσινου, τὴν χαρὰ καὶ τὸ ξεκούρασμα τῶν ματιῶν.

Στὸν καινούργιο τομέα ὑψώνονται πολυώροφα κτίρια, μὲ προσωπικ